

HIJ ZORGT VOOR U

 Zullen we nu ons hoofd buigen terwijl we tot de Auteur van het Woord spreken. Onze Hemelse Vader, wij zijn U dankbaar voor dit grootse en edele voorrecht om vanavond weer tot U te komen. Wij komen nederig in de Naam van de Here Jezus, en vragen om vergeving van onze zonden, en dat U ons vanavond weer zult bezoeken. En geef ons het meer dan overvloedige boven alles wat wij zouden kunnen doen of denken.

² Wij bidden voor een ieder die in de Goddelijke Tegenwoordigheid is. Voor degenen die zondig zijn, ten eerste, die U niet kennen, dat er vanavond een genezing mag komen van hun ziel en hun geest, dat zij allen vanavond Uw dienaren mogen worden. Wij bidden, Vader, dat degenen die op de hek zitten, zoals wij het zouden zeggen, ze weten gewoon niet welke kant ze op moeten, en het kan zijn dat dit hun laatste kans is. We bidden, Vader, dat ze hun ogen naar de Hemel zullen richten. Sta het toe, Heer.

³ We willen hen niet vergeten die herstellende zijn, die in de ziekenhuizen zijn en—en thuis, en die ziek zijn en de dienst niet kunnen bijwonen, hoewel ze dat zo graag zouden willen. We willen vragen dat de Engelen van God vanavond dicht bij hun bed komen. En moge, omdat we samengekomen zijn en gebeden hebben, dat U genezende kracht tot hen laat komen, zodat ze morgenavond naar de dienst kunnen komen en verder kunnen. Sta het toe, Heer.

⁴ Zijn er hier die ziek zijn en aangevochten, moge dit de avond van hun bevrijding zijn. Zegen ons samen terwijl we verder op U wachten, want wij vragen het in Jezus' Naam en omwille van Hem. Amen.

U mag gaan zitten.

⁵ Zo goed om vanavond terug te zijn in het Huis van de Heer! Ik liep daar de deur net binnen en ik ontmoette een—een man. Ik reikte hem zo de hand; het was Broeder John Sharrit z'n zoon. Ik weet niet hoe die jongen ooit zo veel gegroeid is. Ik vroeg hem of David zo groot als hem was. En, wel, het lijkt net een jaar geleden te zijn dat ik hier was. En ik denk dat het ongeveer drie jaar is geweest. Maar hij was nog maar een kleine jongen, liep rond in een kleine overall. En hier is hij vanavond, een sterke, lange, (nou, ik denk niet dat hij luistert) ik zou zeggen: knappe jongeman. Maar hij is zeker groot geworden. En zo gaat alles. We groeien gewoon van onszelf weg.

⁶ En ik ging vandaag naar Camelback Mountain, waar ik drieëndertig jaar geleden door een wildernis reed, te paard, ging achter ezels aan achter South Mountain hier. Ik denk niet dat ze

ze nog in Arizona hebben, het is allemaal opgebroken in wegen en snelwegen. Wel, één ding staat vast: “Hier hebben we geen blijvende stad; maar we zoeken de Toekomstige, waarvan God de Bouwer en Maker is.” Ik weet dat mensen die binnenkomen, en dat u naar buiten moet en u moet verspreiden. Maar ik haatte het gewoon om de oude cactusbedden weg te zien gaan en in huizenprojecten te worden veranderd. En—en het lijkt gewoon. . . Ik haat het om dat te zien. Ik hoopte dat ik niet lang genoeg zou blijven om het te zien. Maar, ik—ik hou ergens van het originele. O, u hebt mooie huizen, dat is waar. Maar dat is—dat is verdraait, dat is wat de mens heeft gedaan. Mijn idee van schoonheid is niet wat de mens heeft gemaakt, maar mijn idee van schoonheid is de manier waarop God het maakt. Gewoon te zien, dat is de manier waarop ik het mooi vind.

⁷ Maar, ons land zal gaan, ons volk zal gaan, en alles hier zal gaan. Ik heb gestaan waar de grote farao's eens stonden, en de grote machten die de wereld regeerden, en je zou zes meter onder het aardoppervlak moeten graven om de ruïnes van hun koninkrijk te vinden. En in waar de Caesars, in Rome; liep door de straat, en ze zeggen: “Hier zes meter beneden was waar Zoen-zo, de grote keizer.” O my! Daar, omdat we geen blijvende stad hebben.

Dus onze hoop is gebouwd op niets minder
 Dan Jezus bloed, met gerechtigheid;
 Wanneer alles rondom mijn ziel bezwijkt,
 Hij is dan al mijn hoop en houvast.
 Op Christus de vaste Rots sta ik;
 Alle andere gronden zijn zinkend zand.

Dat is waar we naar uitkijken!

⁸ En nu, vanavond, we zien de mensen rond de zijkanten staan. En ik heb begrepen dat ze morgenavond in het auditorium zullen zijn, of wat, Madison Square Garden. Zeg, ik hoop dat ze dat nu niet naar het westen hebben gebracht.

⁹ Alles gaat naar het westen. Ik heb een tijdje geleden een gedichtje gehoord, zei: “Ze hebben het begrazingsgebied veranderd. . . Toen de oosterlingen naar het westen kwamen, hebben ze al het begrazingsgebied hier veranderd in een golfbaan. En ze namen de oude veekraal en hebben er een zwembad van gemaakt; de coyote in de dierentuin van New York gezet.” En zeiden: “Er is nog maar één ding over, dat was een touw om zichzelf mee op te hangen, aan een populierenboom.” Dus ik denk dat het zo ongeveer gaat. Dat klopt! Ja.

¹⁰ Is het u ooit opgevallen dat de beschaving van oost naar west gaat? En waar de beschaving gaat, vervuult het haar weg, als ze gaat. Dat is precies de waarheid. U zult vanavond wel denken dat ik een pessimist ben, nietwaar? Maar dat. . . ik wil erover prediken, een van de avonden terwijl ik hier ben, als de Heer het

wil, over: wanneer het oosten en het westen elkaar ontmoeten. En dat hebben ze. We . . . De oudste beschaving is China. En als we rechtstreeks naar het westen gaan, gaan we weer rechtstreeks naar China. Er is niets anders dan de oceaan tussen ons. En het oosten en het westen bewegen, naar elkaar.

¹¹ En onthoud, de Bijbel zegt, de profeet zei: “dat er een dag zou komen dat het dag noch nacht zou zijn, een soort sombere dag; maar in de avond zal het Licht zijn, in de avondtijd.”

¹² Nu, de beschaving is van oost naar west gereisd. En zoals de zon geografisch opkomt, komt hij op in het oosten en reist hij westwaarts en gaat hij onder in het westen.

¹³ Laten we daarom kijken wat de Z-o-o-n deed, toen Hij Evangelielicht bracht. In het begin, op de oosterse mensen, was er een Pinksteren, een uitstorting van de Heilige Geest, tekenen, wonderen, mirakels, grote dingen die er plaatsvonden.

¹⁴ Nu hebben we een dag gehad die dag noch nacht is geweest; het is somber. We hebben genoeg om—om ons bij de kerk aan te sluiten, onze naam in het boek te zetten. “Maar ten tijde van de avond zal er Licht wezen.” Dezelfde zon die opkomt in het oosten, gaat onder in het westen. En nu heeft die grote Heilige Geest door de jaren heen genoeg Licht geschenen te midden van kerkelijkheid en denominaties, enzovoorts, voor een volk om gered te worden, door de eeuwen heen.

¹⁵ Maar nu is het Avondlicht gekomen! En nu, dezelfde Heilige Geest, met dezelfde manifestatie, Die dezelfde dingen doet, werkend zoals Hij voorheen deed, Hij schijnt op het westerse volk, om uit de heidenen een volk te nemen om Zijns Naams wil.

¹⁶ En nu zijn het oosten en het westen samengekomen, en de beschaving is met elkaar in botsing gekomen, en het heeft een van de meest belachelijke, onbeschaafde toestanden voortgebracht die de wereld ooit heeft gezien of van heeft gedroomd. We zullen het er op een avond over hebben; dat was niet waar ik het vanavond over zou hebben. Maar het is zeker een tijd van dat we in de eindtijd zijn. Dat is wat ik probeer te doen, om de mensen constant te waarschuwen dat we in de eindtijd zijn.

¹⁷ Wat kunnen we doen? Er is nergens geen hoop meer in te vinden; alleen in Christus. Onthoud dat maar! Christus is het enige houvast dat we hebben.

¹⁸ We kunnen niet naar democratie kijken. Het was juist; maar het heeft, het heeft zijn levensduur gehad. Koningen hebben hun levensduur gehad, en koninkrijken, en dictators, en allen hebben hun dag geleefd. Democratie was het beste wat ze hadden. Maar het is zo vervuild, door politiek; het is verrot tot in de kern. Geen enkele hoop erin. Je bent net alsof je probeert te bouwen op een verkoolde stad die is opgebrand tot smeulende as. Je kunt het niet bouwen. Het is geruïneerd en weg. En het moet zo zijn. Het móét zo komen. De Bijbel zegt dat het zo zal zijn.

19 Satan is de heerser van elk land. Elk koninkrijk behoort Satan toe, en hij regeert ze volgens zijn eigen manier van regeren. Maar had Hij ze niet één dag aan de Zoon van God aangeboden? “Deze zijn van mij, ik doe ermee wat ik wil, alle koninkrijken van de wereld.” Dat is de reden dat ze vechten en doden en vermoorden.

20 Maar Jezus zei: “Ga weg achter Mij, Satan.”

21 Want Hij wist dat Hij Erfgenaam ervan zou worden. “En verblijdt u, al gij hemelen en gij heilige profeten, want het koninkrijk van deze wereld is het Koninkrijk van onze Heer geworden, en Hij zal er duizend jaar over regeren en heersen.” Dan zullen er geen oorlogen meer zijn. O, dat die grote Dag kome! O!

22 Laat mij u ervan overtuigen, in Christus' Naam! U kostbare mensen hier, vestig al uw hoop op Hem, want Hij is het enige fundament. Want er komt een schudden. Democratie is aan stukken geschud. Koninkrijken zijn aan stukken geschud. Naties zijn aan stukken geschud. We zijn aan het einde van alle dingen. “Maar wij ontvangen een Koninkrijk dat onbewegelijk is; standvastig, onwankelbaar, altijd overvloedig in de genade van God.” O, ik hou daarvan. Ik ben vanavond zo blij dat ik een Christen ben! Ik—ik—ik weet niet wat ik zou doen als ik geen Christen was. Ik zou waarschijnlijk een zelfmoordgeval zijn, als ik geen Christen was. Want deze dingen te weten en te zien en—en dan met de gave die de Heer mij gegeven heeft, om te voorzien en te begrijpen wat Hij mij zal toelaten om te doen, het mij gewoon laat zien. Ik weet dat het ginds net over de horizon is, zie. Het aan zien komen, zo dichtbij ook, dan maakt het dat ik het uitschreeuw met alles wat in mij is. O, vlucht voor de komende toorn!

23 God, wees genadig. Hemelse Vader, o God, ik bid; op de een of andere manier, help ons, Heer. Geef ons een begrip van dit grote iets wat erin sluipt als een slang, en wat als het ware de vogel bezweert die eens vrij was, in de boom zittend. Maar nu heeft de slang zijn blik gevangen. En het slingert zich, begeeft zich; spoedig zal het in zijn mond zijn en in zijn giftanden. God, wees genadig. Moge ieder hier vanavond die niet volmaakt verankerd is in Christus Jezus, de Zoon van God, mogen zij vanavond komen en opnieuw geboren worden uit de Geest, Heer, en dat hun hoop mag zijn op Zijn Komst, “Allen die Zijn Komst liefhebben.” Sta het toe, Heer. In Jezus' Naam bidden wij. Amen.

24 Ik wil vanavond mijn onderwerp nemen, zo de Heer het wil, uit de Eerste brief van Petrus. En als u met mij mee wilt lezen, de Eerste Petrus, het 5e hoofdstuk, en laten we beginnen om en bij het 5e vers. I Petrus 5, beginnend met 5.

*Evenzo gij jongeren, onderwerpt u aan de oudsten.
En weest allen elkander onderworpen, en weest*

met nederigheid bekleed: want God weerstaat de hoogmoedigen, en de nederigen geeft hij genade.

Vernedert u dan onder de machtige hand van God, opdat Hij u te zijner tijd verhoogt:

Werpt al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u.

²⁵ Wat een prachtige Schriftlezing! Nu wil ik dit als onderwerp nemen: *Hij zorgt voor u.*

²⁶ En er staat ook geschreven, in het 14e hoofdstuk van Johannes.

Laat uw hart niet in beroering raken; als u geloofde in God, gelooft ook in Mij.

Want in het huis van mijn Vader zijn vele woningen; als het niet zo was, zou Ik het u gezegd hebben. Ik zal heengaan en een plaats voor u bereiden.

En als Ik heenga en voor u een plaats bereid, zal Ik terugkomen om u tot Mij te nemen; opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.

²⁷ Een andere Schriftstelling is dat Hij de Vader zou bidden, en Hij zou ons “een andere Trooster geven.” “En die Trooster zou de Heilige Geest zijn, Die de wereld niet kon ontvangen, maar Hij zou een Trooster zijn voor de gelovige. En wanneer Hij komt, zal Hij van Mij getuigen, en u de dingen in herinnering brengen die Ik u onderwezen heb, en zal u toekomstige dingen tonen. De gezegende Heilige Geest!”

²⁸ En in de dagen van Paulus, toen hij zei: “Als wij. . . er een ongeleerde onder u komt, en u spreekt allen met tongen, en als er geen uitlegger is, dan zal de ongelovige zeggen dat u buiten zinnen bent. Maar als er één zou zijn die profeteert en het geheim van het hart openbaart,” zei, “dan zullen ze zich neerwerpen en zeggen: waarlijk, God is met u.”

²⁹ En hier bevinden we ons in deze tijd, met diezelfde Trooster, Die Zich openbaart op dezelfde manier als Hij toen deed. Wat een vertroosting, met een belofte!

³⁰ Nu, niet iedereen heeft deze wonderlijke Trooster. Ze—ze hebben—ze hebben het niet. Ze weigeren het, ze verwerpen het, omdat ze er gewoon niet in geloven.

³¹ Er is maar één manier waarop u ooit in staat zult zijn om deze wonderbaarlijke Trooster te ontvangen, dat is wanneer u gelooft in de Heer Jezus Christus; uw zonden belijdt, zich bekeert, u de Christelijke doop laat toedienen, en een belofte dat God u zal vullen met de Heilige Geest. Dat is Zijn belofte. Daar kan Hij niet onderuit. Het is Zijn belofte. Ik heb altijd gezegd dat als iemand grondig onderwezen was, en zich bekeerd had en vanuit hun hart in God had geloofd met alles wat in hen was; en als zij gedoopt zijn, zal onmiddellijk de Heilige Geest over hem komen, omdat

Hij het beloofd heeft om dat te doen. Hij heeft het beloofd. “U zult de Heilige Geest ontvangen, want de belofte is aan u!”

³² Nu, mensen vandaag de dag, de reden dat ze dat niet ontvangen is omdat het met hun geestelijk leven bemoeit dat ze wensen te leven. De Bijbel zei “dat de wereld, de mens, de duisternis meer liefhad dan het Licht, omdat hun daden slecht zijn.” En een persoon die ervan houdt om in de duisternis te wandelen en slechte dingen te doen, is . . . die van slechte werken houdt, kan de Heilige Geest niet liefhebben. Want de Bijbel zei: “Als u de wereld liefhebt, of de dingen van de wereld, is de liefde van God niet eens in u.”

³³ Nu heeft u misschien deze Schriftgedeelten al eerder gehoord, maar laten we er acht op slaan. Zijn ze waar? Ze zijn meer waar dan dat u vanavond in deze kerk zit. Ze zijn meer waar dan dit de staat Arizona is. Ze zijn meer waar dan dat u een levend menselijk wezen bent. Het zijn Gods Eeuwige Woorden en Zijn beloften. En alle hemelen en aarde zullen vergaan, maar deze Woorden zullen nooit vergaan. Ze hebben betekenis; van betekenis, subliem. Maar ze zullen nooit iets voor u betekenen totdat God ze aan u openbaart. Hoe fijn is het te weten dat Hij voor ons zorgt! Dus als . . .

³⁴ De mens, hij werd gemaakt om getroost te willen worden. Dus als hij Gods weg dan niet accepteert, dan zal hij een weg voor zichzelf nemen. En hij zal proberen om iets in de plaats te stellen van die Heilige Geest. O, ik wil dat u ernaar luistert! Een man of een vrouw, die de Heilige Geest, de Trooster, niet aanvaardt, zal zichzelf proberen te troosten met een gewelddadig vervanging dat Satan hen voorhoudt. Satan heeft gewoon genoeg plaatsvervangers. Maar waarom moeten we een vervanging hebben als de Pinksterhemelen vol zijn van het echte? Waarom zou ik uit een vuilnisbak eten als er een schone tafel vol met lekker eten staat? Er zou iets geestelijk mis met me zijn, als ik dat deed. Nu, wat is het jammer om te zien dat de mens probeert er iets voor in de plaats te stellen. Soms zal hij proberen om zijn geweten te sussen door uit te gaan . . .

³⁵ Zoals moeders soms, proberen om hun jonge meisjes te leren populair te zijn. Om . . . Ze, hun hele ambitie is om van dat jonge meisje een—balletdanseres of zoiets te maken. En je weet dat je haar strychnine geeft, je geeft haar arsenicum dat niets anders dan haar hart zal verbreken en haar naar een duivels graf zal sturen, of een duivels hel, en een zondaars graf, want er kan niets goeds uit voortkomen. Maar je probeert te denken: “Als mijn dochter zo-en-zo zou kunnen zijn!” En je stuurt ze naar, zelfs naar onze YWCA's, waar ze rock-'n-roll beoefenen. En de oude mensen gaan uit voor een boerendans, of een of ander dansfeestje.

³⁶ Als ze een jaar of dertig worden, krijgen ze de blues. Ze denken: “Omdat ik dan zo oud ben geworden, heb ik nog niet uitbundig genoeg geleefd.” En ze—ze proberen soms in hun huwelijksgeloften te bedriegen, zowel mannen en vrouwen. Ze zijn allebei schuldig! Wat is er aan de hand? Het is iets wat hen ontbreekt.

³⁷ Soms gaan ze aan de drank. En als ze ouder worden, wel, dan gaan ze naar de bar en beginnen ze te drinken. En, als ze drinken, en proberen het weg te drinken. Gewoon een paar drankjes en—en dan brengt het nog een paar drankjes, en na een tijdje eindigen ze als een alcoholist.

³⁸ En soms, om populair te zijn, kijken ze televisie, op . . . en op straat, en roken ze. Het laagste wat vrouwen hebben gedaan in de twintigste eeuw, toen vrouwen sigaretten begonnen te roken. Dat is de grootste vijfde colonne die dit land ooit heeft gehad. Het verbreekt de moralen, het—het—het zet deze instellingen hier vol met krankzinnigen, het zet de ziekenhuizen vol met tuberculose, kankergevallen. En alles wat zich daaruit ontwikkelt, en toch doen ze het, om troost te krijgen!

³⁹ God gaf ons iets om ons te troosten: de Heilige Geest, Gods Trooster! Deze dingen zijn slechts plaatsvervangers die uiteindelijk zullen leiden naar een plaats van orde verstoren en bedrog, en stelen, en verkeerde dingen doen.

⁴⁰ Mijn kleine meisje vroeg me laatst, ze zei . . . Of het was kleine Jozef, hij zei: “Papa, bestaat er zoiets als een heks?”

Ik zei: “O, zeker.”

⁴¹ Hij zei: “Heeft ze een lange neus en rijdt ze ’s nachts op een bezem?”

⁴² Ik zei: “Nee. Ze heeft een opgeschilderd gezicht en rijdt in een Cadillac naar een—cocktailfeestje.” Dat is de nieuwe moderne versie ervan.

⁴³ En hij zei: “Is dat een heks?” Ik weet niet of ik hem dat had moeten vertellen of niet, want elke keer als hij er een op straat ziet, zegt hij: “Papa, daar is een heks. Nietwaar?” Nou, ik geloof dat . . .

⁴⁴ Weet u, vroeger hadden ze ouwe Charlie Barleycorn. Sommigen van jullie ouderen herinneren zich hem, met de hoed over zijn oren getrokken. En zelfs een kraai zou bang voor hem zijn, Charlie Barleycorn. O, hij is veranderd, sinds het drankverbod is opgeheven. Maar nu zit hij in een vol glaasje, ligt in elke ijskast, en is hij de meest populaire kerel in de stad. Maar hij is nog steeds hetzelfde verdoemelijke ding, dat de ziel van de mens naar de hel stuurt, en jonge mensen naar de krankzinnigeninrichting, en heeft hier een tijdperk van rock-’n-roll idioten, en beatniks, en jeugdmissdadigheid, totdat

het krankzinnigheid is geworden. Zelfs tot onze scholen ze niet meer aankunnen; we verloren twintigduizend leraren vorig jaar.

45 Waarom? Ze zijn op zoek naar iets. Ze zoeken ernaar, en de kerk is er niet in geslaagd het hun te geven. De reden dat ze dat doen is omdat ze zo gemaakt zijn, om te zoeken.

46 Waar eindigt het uiteindelijk in? Moord en zelfmoord. De mens die denkt dat hij iets doet als hij een afspraakje krijgt met zijn buurman z'n vrouw, of een gezin op zou breken, of een of andere vrouw. Je denkt dat je ergens mee wekomt, maar uiteindelijk eindig je met een pistool tegen de zijkant van je hoofd, en schiet je je hersens eruit, of spring je ergens van een steiger, of breng je jezelf om, neem je vergif, dope, of zoiets, en ga je in een ellendige toestand, en sterf je en ga je naar een duivels hel, omdat je de—het ware Geneesmiddel hebt verworpen.

47 We hebben een geneesmiddel. Golgotha is dat geneesmiddel. Christus is het geneesmiddel. En Hij is het enige geneesmiddel, het enige fundament, de enige weg. Er zijn dingen die je van Christus kunt krijgen die je nergens anders van kunt krijgen. Christus is dé weg; niet *een* weg, het is *dé* weg. De kerk is prima, we houden van ze, maar de kerk is niet de weg. Jezus is de weg! Je kunt je zorgen niet op de kerk werpen, de kerk heeft geen redding. Ze kan je alleen naar Jezus wijzen, Die de enige redding is. Hij is de Weg, de Waarheid, het Leven. De enige weg tot de Vader is door Jezus! De enige Trooster, de Enige Die kan, weet hoe voor ons te zorgen.

48 Want wij kunnen niet eens voor elkaar zorgen. Ik las enige tijd geleden in de Schrift waar er stond: "Het Lichaam van de Heer niet onderscheidende." En ik dacht: wat een uitspraak! Gevonden in I Korinthiërs 11.

. . . het lichaam van de Heer niet onderscheidende.

En daarom zijn er onder u vele ziek en zwak . . .

49 Het Lichaam van de Heer is de Gemeente. En wij hebben niet genoeg geestelijk onderscheidingsvermogen om voor elkaar te zorgen. Hoe kunnen we dan zorg dragen als we niet voor elkaar kunnen zorgen? Hoe kunnen we zorgen voor de verlorenen en de stervenden? Naar welk ziekenhuis kunnen we ze brengen? "Werp onze zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u."

50 Men neemt deze kortere wegen, en wat hen daartoe aanzet is omdat . . . God, toen Hij de mens schiep, Hij schiep de mens niet om dat te doen. Hij heeft de mens zo gemaakt om gelukkig te zijn, om voldoening te hebben, om getroost te worden. De mens . . . God wil niet dat Zijn kinderen zich oncomfortabel voelen. U zou niet . . .

51 Nou, u moeders zouden midden in de nacht opstaan, al was u ook zo ziek; als zoontje de deken van zich afgeschopt zou hebben, en u weet dat het kereltje verkouden zou kunnen worden, zou

u zich op de een of andere manier inspannen om bij het bed te komen, om het hem comfortabel te maken. Als een van uw geliefden ziek lag met koorts, en u daar kon zijn met een doek en hun gezicht kon baden in koel water om het hen comfortabel te maken, zou u het doen; een van uw kinderen. U zou daar blijven zitten, al was u ziek en u zelf in bed moest liggen; toch zou u daar blijven zitten, omdat uw kinderen iets voor u betekenen. Ze zijn een deel van u, ze zijn uw leven.

⁵² En de Gemeente is het Leven van God, op aarde, en Hij wil Zijn Gemeente troosten.

⁵³ En hoe zou het zijn als u wist dat het afvegen van het koortsige voorhoofd van uw kind het zou troosten. En het zou het weigeren en in uw gezicht zou spugen, en naar een fles whisky grijpen, of iets anders om te nemen in plaats van de aanraking van de hand van de moeder of iets dergelijks.

⁵⁴ Dat is wat wij doen als we ons tot andere hulpmiddelen wenden. Er zijn vele hulpmiddelen, maar één Geneesmiddel. Christus is het geneesmiddel, en het enige geneesmiddel, hierbij. Hij zorgt voor ons. Hij houdt van ons, en Hij wil dat wij tot Hem komen. God heeft ons zo gemaakt, dat heilige iets in ons dat getroost wil worden.

⁵⁵ God gaf de man een vrouw om hem te troosten, om hem aan te raken. En iedere man weet, die een goede vrouw heeft, dat er iets is met een goede vrouw dat . . . Een man kan overstuur zijn in zijn zaak of—of zijn beroep en kan thuiskomen; maakt niet uit, er is niemand, geen dokter. . .

⁵⁶ Zo is het met mij. Als ik van overzee kom of ergens, en ik zo nerveus en overstuur ben en slaapgebrek; en—en het gehuil hoor, en de kleine hongerige kinderen op straat zie en, o, huilend en te keer, het doet me gewoon pijn. Als ik dan thuis kom, als m'n vrouw op de armleuning van de stoel gaat zitten, haar arm om me heen slaat en zegt: "O Bill, ik—ik begrijp het, weet je."

⁵⁷ En slechts een paar aaitjes van uw vrouw betekenen zoveel; zo ook een man voor een vrouw. Zo wilde God het hebben. En als we daar iets voor in de plaats zetten, en je een andere vrouw haalt om die plaats te proberen in te nemen, of een andere man, ziet u wat u doet.

⁵⁸ Nu, wel, Hij gaf ons vrienden. Hij houdt van . . . We, we zouden vrienden moeten zijn. We zouden broeders moeten zijn. En hoe dat het goed is om naar een goede vriend te gaan in tijd van moeilijkheden en te zeggen: "O, vriend van me, zus en zo is er gebeurd." En een goede, trouwe vriend om erbij te komen zitten en met je te praten, dat is erg fijn. Dat is van God. Net zoals je vrouw van God is, je man, als je trouw bent.

⁵⁹ Maar het is zo, dat zelfs de mens, om zijn gevallen natuur te laten zien, hij degradeert datgene wat God hem gegeven heeft. Als eerste nam hij de fles, of de wereld, om hem troost te geven

in plaats van de Heilige Geest. God gaf hem een vrouw om zijn levensmetgezel te zijn, en hij is met één niet tevreden, hij moet een andere krijgen, en nog een andere; en omgekeerd, de vrouw voor de man. Jonge mensen, enzovoort.

⁶⁰ En zelfs al die troosters die de Heer ons gegeven heeft! Als het eind van de reis komt, en wij een kussen tegen ons koortsige voorhoofd drukken en stervende zijn. Onze vrouw kan er alleen maar staan en de tranen over haar gezicht lopen, met haar ogen omhoog naar God. Onze vriend kan ons op de schouder kloppen en onze handen schudden; en zich de handen staan te wringen, omdat hij niet verder kan. Maar dan, als de Trooster, zoals David zei: “En al wandelde ik door het dal van de schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen. Gij zijt met mij. Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij, zelfs in het dal van de schaduwen des doods.”

⁶¹ Waarom is het dat de mens dorst en hongert? Omdat toen hij gemaakt werd, hij gemaakt en geschapen werd met een kleine plaats in hem waar God woonde, om hem te vertroosten. En toen hij zich van God heeft afgeschud, door de zonde, dan is die plaats vrij. En daarom hongert hij ernaar en reikt hij ernaar.

⁶² En het probleem vandaag de dag, met ons Christenen, ik ben bang dat we niet alles doen wat we kunnen om onze gevallen broeder te laten zien dat dat het is wat er met hem aan de hand is. Dat is wat er aan de hand is met jeugdmisdadigheid, het is omdat er nalatigheid in de gemeente is geweest en nalatigheid in het gezin dat de jongere nalatig is geworden.

⁶³ Dat is de reden dat de beatniks enzovoorts op straat staan te springen en te dansen en al die dingen kweken, omdat ze iets proberen te vinden dat bevredigt.

⁶⁴ Laat me dit vanavond zeggen, in de Naam van de Here Jezus! Er is niets dat zal bevredigen als het komen van de Kracht van de Heilige Geest, die je leven en je houdingen zal veranderen en je troost en Eeuwig Leven zal geven.

Er is een Bron gevuld met Bloed,
Geput uit Immanuëls aderen,
Wanneer zondaars zich onder de vloed storten,
Verliezen ze al hun zondesmetten.

⁶⁵ Een vrouw kan troosten en aaitjes geven. Een vriend kan erbij zitten en goed advies geven. Maar er is maar één Zaak dat zonde kan wegnemen, dat is het Bloed van de Here Jezus!

Wat kan mijn zonden wegnemen?
Niets dan het Bloed van Jezus;
Wat kan mij weer heel maken?
Niets dan het Bloed van Jezus.

Zoals de schrijver zei:

O, dierbaar is die vloed
 Die mij wit maakt als sneeuw;
 Geen andere fontein ken ik,
 Niets dan het Bloed van Jezus.

⁶⁶ Dat is het! Dat reinigt en zuivert, en een gemeenschap tot stand brengt. “Nog een korte tijd en de wereld zal Mij niet meer zien. Maar gij zult Mij zien, want Ik” (een persoonlijk voornaamwoord) “zal met u zijn, zelfs in u, tot de voleinding der wereld. En wanneer Hij, de Heilige Geest, gekomen is, zal Hij de Trooster zijn, die de Vader in Mijn Naam zenden zal. Hij zal u toekomende dingen tonen en u dingen in herinnering brengen.” Wanneer? Als we samen zitten in hemelse gewesten in Christus Jezus, de Heilige Geest die door het Woord komt, neerdalend, troostend en vertroosting gevend.

⁶⁷ De komende vernietiging van de wereld! Alles wat geweest is, verdwijnen nu. Alle hoop is vervlogen, en de wereld heeft nergens meer waar ze kan staan. Ze drinken, gokken, trouwen, geven zich ten huwelijk, omdat ze het ware Fundament van troost verworpen hebben, de Heilige Geest.

⁶⁸ Maar wij die in Hem geloven zien uit naar een Koninkrijk dat komt (gezegend zij de Naam van de Heer!) waar er geen verdriet meer zal zijn of huilen of hartsverdriet; maar vrede en blijdschap en liefde en onsterfelijkheid zullen er een dag voor in de plaats komen.

⁶⁹ Werpt uw zorgen! Als u zorgen hebt, werp ze dan op Hem, want Hij zorgt voor u. De andere leidt tot de eeuwige dood. Deze leidt tot het Eeuwige Leven. En een mens is zo gemaakt dat hij die Trooster zou willen. Hij wil een Trooster, omdat hij zo gemaakt werd. Zo heeft God hem in elkaar gezet, de kamers in hem gebouwd; zijn ziel, zijn geweten, zijn gezichtsvermogen, zijn zintuigen, alles werd in elkaar gezet. En in dit kamertje, van iets om hem gelukkig te maken, om hem troost te geven, om vermoeidheid en nervositeit van hem weg te nemen, heeft God daar de Heilige Geest gezet. O, wat een beeld! Wat een waarheid!

⁷⁰ Nu, mijn arme terneergeslagen vriend, als u hier bent en dat niet weet, ben ik een getuige dat dat de waarheid is. Ik ben een nerveus, overstuur persoon. Iers aan beide kanten en—en ze zijn nerveus en dronkaards. En mijn moeder is een half Indiaanse. Wat me eigenlijk door geboorte een rebel zou maken. Dat is waar. O, ik zou een vreselijk persoon zijn, een halfbloed, bijna. Maar wat gebeurde er? Ik vond iets dat die kleine ruimte in mij innam en vrede gaf die het verstand te boven gaat, en ik ben van de dood in het Leven gekomen, van duisternis in het Licht. O, dat zou ik nooit kunnen ontkennen. Dat is mijn Leven. Hij is alles!

⁷¹ Toen ik ginds in het ziekenhuis stond, toen ik er het dichtste bij kwam, in mijn bediening van drieëndertig jaar, er het dichtste ooit bij kwam om aan Satan toe te geven. Toen mijn kleine meisje,

Sharon Rose, stervende was in het ziekenhuis. En ik stond daar en de dokter wist niet eens dat ik in de kamer was.

⁷² Hij wilde me niet binnenlaten omdat ze meningitis had. Hij zei: “Billy, je zult het aan Billy Junior geven. Ga daar niet naar binnen.”

En ik zei: “Doc!” En hij liet me zitten.

⁷³ Hij zei tegen de verpleegster, zei: “Ga wat medicijnen halen om hem te geven.”

⁷⁴ Ze kwam er met een glaasje, ongeveer *zo* hoog, en zei: “Neem dit, Broeder Branham.”

⁷⁵ En ik zei: “Zet het maar neer.” En ik bleef naar haar kijken tot ze de kamer uit was. En door de hal ging ik, en beneden de kelder in!

⁷⁶ En daar lag mijn baby, ze lag daar met vliegen in haar ogen. Een klein muggennet over haar gezicht heen, ze had het eraf geschopt.

En ik keek naar het meisje haar moeder die in het mortuarium lag. Haar kleine broertje, Billy, in een ziekenhuis, ernstig ziek. Mijn vader was net in mijn armen gestorven, een paar weken daarvoor. En mijn broer kwam ineens om. En daar lag ze, en ik niets anders dan een jongenprediker! En ik keek naar haar toe en ik keek. Ik zei: “O Sharon, lieverd! Dit is papa, ken je me?” En ik weet dat ze me kende. Ze probeerde, leek het, om me vaarwel te wuiven. En haar kleine oogjes waren gekruist. Ze leed zo hard; ik zag die kleine blauwe oogjes kruisen.

⁷⁷ En toen keek ik naar haar. En ik viel op m’n knieën en ik zei: “God, haar moeder ligt daarginds in het—het mortuarium, we moeten haar morgenvroeg begraven. Neem mijn baby niet, Heer. Laat me haar opvoeden. Ze is zo lief! En neem haar niet, Heer.” Net op dat moment leek het op een zwart laken dat kwam, zich ontvouwde, en het visioen gewoon van haar wegsloot. “U neemt haar toch!” Ik stond op.

⁷⁸ En toen kwam Satan naar mijn zijde, en hij zei: “En dan zou je Hem dienen? Hier ben je, niets dan een jongen. En bedoel je. . . Wat heb je gedaan? Op de hoek van de straat gestaan waar je maar kon en gevast tot je zo zwak was dat je niet meer een telefoonpaal kon beklimmen om je werk te doen. En wat heb je gedaan behalve gepredikt en gehuild en gebeden? En één woord van Hem zou het hele beeld veranderen, maar zou Hij het doen? Nee, Hij zou het niet doen. Hij zal haar laten sterven. En dan draai jij je om en dien je Hem?” Ik kwam, bijna, in dat uur. . .

⁷⁹ Toen mijn benen me niet meer omhoog konden houden, leunde ik op het bed. Ik zei: “Sharry, ken je papa.” En ze. . . hoorde haar zo hijgen, en ze leek; ik—ik weet dat ze stervende was.

80 Ik dacht: “Slechts één woord! Hij zou het niet eens hoeven spreken, alleen maar kijken; Zijn eigen gedachte zou gewoon het beeld veranderen, en de meningitis zou haar verlaten en ze zou beter worden. Slechts één woord! En toch doet Hij het niet.”

Satan zei: “Ga je dan door om Hem te dienen?”

81 En ik dacht: “Waar zou ik heen gaan? Wat zou ik kunnen doen? Naar wie zou ik kunnen gaan? Waar is mijn hoop? Er gebeurde iets met me,” zei ik, “een paar jaar geleden hier, en ik weet dat ik van Hem hou!”

82 Ik liep naar het bed toe, legde mijn handen op haar kleine hoofdje, ik zei: “Lieverd, God gaf je en God neemt je weg, gezegend zij de naam van de Heer!”

“En al doodt U mij, toch zal ik U vertrouwen!” Jazeker!

83 Ik zei: “Ik zal je nemen, schat, en je op de arm van je moeder leggen, daarginds in de—in het lijkenhuis van de begrafenisondernemer, over ongeveer een uur. Maar als Hij me ook doodt, is er niets waar ik naartoe kan gaan. Hij is de enige hoop die ik ooit heb gevonden. Hij is het enige fundament. Hij is de enige troost die ik ooit heb gehad. En waar zou ik nu heen kunnen voor vertroosting, als het niet naar Hem was?”

84 Toen ik dat zei, kwamen de Engelen haar wegdragen. En ik stortte bijna in, maar er gebeurde iets! Hij was mijn Trooster. Hij kwam naar me toe. Hij zorgde voor me.

85 Ik ging naar het graf, dag na dag, om aan de verplichting te voldoen om er elke dag heen te gaan om een tijdje te rouwen en te bidden. De senaatslid van de staat was een lid van mijn kerk, de Baptistenkerk. En dus—toen ging ik de weg op, en meneer Isler, hij zei. . . Kwam er en hij zag mij; hij stopte en hij rende naar me toe en sloeg zijn armen om me heen. Ik had laarzen aan, het was net na de overstroming van '37. En ik liep op de weg, m'n handen achter me. En meneer Isler stopte en hij liep naar me toe; hij zei: “Billy, ik wil je iets vragen, zoon.” Hij is een oudere man, hij leeft nog, vergevorderd in zijn jaren nu.

En ik zei: “Wat is er, meneer Isler?”

86 Hij zei: “Ik heb u horen prediken. Ik heb u horen spreken en hoe u Christus hebt verheerlijkt en al die dingen over Hem hebt gezegd! En daar liet Hij uw vader sterven, op uw arm, met een overdosis medicijnen die hem hebben gedood.”

87 Een dokter doodde hem. Niet wetend wat hij deed; gaf hem een halve korrel strychnine, en het doodde hem. En ik. . . En hij stierf in mijn armen, mij in het gezicht kijkend.

88 Twee of drie dagen daarna zag ik een dierbare Christen, mijn schoonzus, de vrouw van mijn broer, sterven; en zag haar opstaan en naar het roodborstje kijken dat in de boom zat, en zingen: “Er is een Land voorbij de rivier.”

⁸⁹ Daar stierf mijn vrouw, ik haar hand vasthoudend, zeggend: “Bill, je hebt erover gesproken, je hebt erover gepredikt, maar je weet niet hoe heerlijk het is om over te gaan van dit leven naar een ander.” Al deze dingen daar die ik Hem had zien doen!

⁹⁰ En o, hij zei: “Nu heeft Hij alles genomen wat je hebt, wat betekent Hij nu voor je?”

⁹¹ Ik zei: “Gij de stroom van al mijn troost, meer dan leven voor mij; wie heb ik op aarde naast U, of wie in de Hemel behalve U?” O!”

Hij zei: “Betekent het dat voor je?” En ik zei: “Dat betekent het voor mij!”

⁹² Ik ging op de heuvel daar waar ze begraven was. En ik zat daar een poosje, en het leek alsof, een oude duif kwam, die zou zingen, of koeren, laat op de avond terwijl ik daar zat en aan haar dacht, en de baby die daaronder op haar arm lag. En het leek alsof de bries, die door de dennenbomen waaide, zou zingen.

Er is een land voorbij de rivier,
Dat ze het lieflijke voor eeuwig noemen,
En wij bereiken die kust alleen door een uiting
van geloof;

Eén voor één bereiken wij het portaal,
Om daar te wonen met de onsterfelijken,
Op een dag zullen ze die gouden klokken luiden
voor u en mij.

⁹³ De laatste dingen die ik tegen vrouw zei toen ze stierf en ik haar vaarwel kuste. Ze zei: “Leef niet als alleenstaande, Billy. Neem een goede vrouw die vervuld is met de Geest van God om mijn kinderen op te voeden.” Ze wist niet dat de baby de volgende dag zou sterven. En ze zei: “Ik zal je die ochtend ontmoeten.” Ze zei . . .

⁹⁴ Ik zei: “Ga daar aan de oostkant van de poort staan. En als je Abraham, Isaak en Jakob, en die kinderen van het Koninkrijk binnen ziet komen, begin dan ‘Bill! Bill!’ te schreeuwen zo hard als je kunt. Ik zal de kinderen bij elkaar halen en je daar ontmoeten.” Dat was mijn laatste ontmoeting met haar. En met de hulp van God zal ik nog steeds al mijn zorgen op Hem werpen, met de troost van de Heilige Geest, dat ik op een dag dat afspraakje werkelijkheid zal maken, wanneer ik haar daar zal ontmoeten.

⁹⁵ Bij de genade van God zal ik op het slagveld blijven en prediken tot mijn hele leven weggekijnd is voor het Koninkrijk van God.

⁹⁶ O, werp uw zorgen op Hem, Hij zorgt voor u. Nu, zorgt Hij voor u; nu, we weten; laten we enkele minuten navragen of Hij voor ons zorgt. Goed.

97 Hij zorgde voor de melaatse, toen Hij hier op aarde was. Daar zat de melaatse.

98 Heeft u ooit een melaatse gezien? O, ik heb er velen gezien, heb ze in m'n armen omhelsd, en zij wit van de melaatsheid. Het ziet eruit als een wrat, binnenstebuiten gekeerd.

99 Zat waar niemand hem wilde aanraken, beneden in het slijm en vuil en viezigheid van de straat, ongeveer zo laag als hij kon zijn, waar iedereen bang was om bij hem in de buurt te komen. Hij was een . . . Hij was de uitgestotene. Hij werd verstoten uit de samenleving van de stad, uit de kringen van de kerk, uit de samenleving van—van alles wat er in de stad was. Niemand wilde iets met hem te maken hebben. Als ze iets deden, gooiden ze hem een stuk brood toe en lieten hem het van de grond halen. Ze zouden niet bij hem in de buurt komen.

100 Maar Jezus bekommerde Zich om hem. Hij ging recht naar hem toe en ging er zitten. Ik zie het gewoon voor me hoe Hij Zijn handen op hem legde en zei: "Ik wil het, word rein." O, Hij gaf om hem. Toen niets anders om hem kon geven, gaf Hij om hem.

101 Wanneer niets anders om u geeft, geeft Hij nog steeds om u!

102 Er was een oude blinde bedelaar, met z'n mouwen helemaal gescheurd, snorharen over z'n hele gezicht, en niets te eten, zat op een dag bij een poort te bedelen. En de Zoon van God, op weg naar Golgotha, om gekruisigd te worden, met de zonden van de wereld op Hem; maar iemand schreeuwde: "Gij Zoon van David, heb medelijden met mij!"

103 Zou een man van dat kaliber, zou een man, zou een president, zou de burgemeester, de gouverneur van de staat, iemand van het politiekorps, stoppen voor zoiets als dat? Zelden vindt u dat.

104 Maar Jezus gaf erom. Hij wierp zijn zorgen op Hem, en Hij gaf erom. Hij zei: "Wat wilt u dat Ik voor u doen zal?"

Zei: "Heer, dat ik ziende mag worden."

Hij zei: "Uw geloof heeft u behouden." Hij zorgde voor hem.

105 Er was eens een onzedelijke vrouw, zoals een alcoholiste of een prostituee, zo onzedelijk dat de vrouwen van de stad niets met haar te maken zouden hebben. Ze was een uitgestotene. Ze kwam om haar water te halen, ze moest wachten tot de middag. Ze kon niet met fatsoenlijke vrouwen komen. Niemand wilde iets met de vrouw te maken hebben. Ze was getrouwd geweest en had een heleboel mannen en leefde toen samen. Niemand gaf om haar. Ze waren te stijf. Niemand gaf er iets om!

106 Maar Hij gaf om haar, zóveel dat Hij haar de geheimen van haar hart vertelde en elke zonde vergaf; en iets in haar legde dat ze de stad in rende en zei: "Kom, zie een Man, Die mij de dingen heeft verteld die ik heb gedaan."

¹⁰⁷ Zie, dat is wat Hem groot maakt, voor mij. Hij is geen opgeblazen persoon. Hij was Gods genade voor de mensen. Hij was Gods liefde, uitgedrukt in menselijk vlees. Het maakte niet uit hoe klein of onbeduidend, Hij gaf erom; onzedelijken, dronkaards, alcoholisten, wat het ook was.

¹⁰⁸ Ik denk aan kleine Rosella Griffith, in Chicago. Haar boek komt nu uit. Die zo verachtelijk in de bijeenkomst kwam tot de—de grote Anonieme Alcoholisten haar hadden afgewezen. En ongeveer zes of acht beroemde ziekenhuizen van Chicago hadden haar naam uit het boek geschreven, “om er nooit meer te komen.” Tot ze zelfs zo laag was tot het enige wat ze nog had een jas was die haar moeder haar had gegeven; ze sneed hem aan de binnenkant open en stopte haar flessen erin, zo’n alcoholiste, zodat ze niet dood zou vriezen terwijl ze ’s nachts in de goot lag. Een jonge vrouw, slim, een opleiding gehad; ellendig mens. Ze zat op het balkon, daarboven in Indiana waar we een bijeenkomst hadden; niemand leek er iets om te geven. Als ze hadden geweten wie het was, waren ze bij haar weggegaan.

¹⁰⁹ Maar Jezus gaf er wel om. Hij draaide me om en zei: “De vrouw die daar zit, haar naam is Rosella Griffith. Ze is een alcoholiste. Ze is opgegeven door de ’s-Anoniemen, en ze kunnen niets voor haar doen. En alle hoop is vervlogen. Maar ze heeft in Hem geloofd. ZO SPREEKT DE HEER. Vanaf dit uur geen alcohol meer.” En nu is ze een lieflijke, liefdevolle Christen; van plaats tot plaats en van kroeg tot kroeg, van gevangenis tot gevangenis, het Evangelie aan het prediken, om alcoholisten te redden.

¹¹⁰ Jezus geeft erom, dus werp uw zorgen maar op Hem. In uw verdriet geeft Hij erom. U, wanneer u uw dierbaren verliest, geeft Hij erom. Hij zorgt voor de doden, zij die in Christus gestorven zijn.

¹¹¹ Op een dag was Hij zo vermoeid op weg dat Hij nauwelijks door kon gaan. Maar daar kwam een—een muziekkorps uit de stad, een begrafenisstoet, en een kleine moeder die verwoed haar handen in de lucht gooide en ze wrong. “O Jehova, waarom hebt U hem genomen? Hij is mijn enige zoon!”

¹¹² Hij was uitgeput en vermoeid, maar Hij gaf om die arme kleine diepbedroefde vrouw. Liep naar de—de dragers die—die de—de kist droegen, en raakte het aan en zei: “Zoon, sta op!” Waarom? Hij gaf erom.

Hij begrijpt het. Nu, wij weten door Zijn leven dat Hij erom geeft.

¹¹³ Nu is de vraag voor ons vanavond: geeft u erom? Hij geeft erom. Maar geeft u er nu om? Als u er niet om geeft, dan kan Hij u niet helpen. Maar als u er genoeg om geeft, of genoeg om uzelf geeft! Ik heb mensen deze krankzinnige opmerking horen maken: “Het maakt mij niet uit wat er met mij gebeurt.” O my! Ik

geef er wel om wat er met mij gebeurt. Zeker wel. Ik geef erom. En ik geloof dat ieder mens, bij zijn volle verstand, erom geeft. Ik wil weten wat er met mij gaat gebeuren. En als ik weet dat Hij van me hield, dat er niemand anders is die zo kan liefhebben. Hij zorgt voor u. Hij zorgt voor u. Hoe klein u ook bent, hoe onbeduidend u ook bent, hoe arm, hoe onverschillig, hoe vaak u het hebt geprobeerd en hebt gefaald, Hij geeft er nog steeds om. Zijn liefde klopt nog steeds aan de deur van uw hart. Maar zijn we er ondankbaar voor? In een dag hier . . .

¹¹⁴ Waar ik u net van heb verteld. Ik hoop dat het niet over uw hoofd is gegaan. Ik hoop dat het gewoon niet lichtjes is overgekomen, maar dat u deze woorden zult onthouden. Dat alles aan het einde is. Beschaving is aan het einde. Democratie is aan het einde. Alles! Deze natie is doorzeefd, om elk moment in stukken te worden geblazen. O! Andere landen, de wereld, is aan het einde. Want elk sterfelijk ding moet sterven zodat onsterfelijkheid zijn plaats kan innemen. We moeten tot deze plaats komen. We zijn er. We zijn aan het einde. En er is geen ander fundament, er is niets anders dat u kunt . . . En niets anders dat er nu om kan geven dan Jezus, en Hij geeft er wel om.

¹¹⁵ Geeft u er niet genoeg om om uw leven aan Hem te onderwerpen, om Hem lief te hebben, om de straat op te gaan, om naar uw baas te gaan, naar uw buurman, naar overal, met een lieflijke, zachte geest? U van de dingen van de wereld af te scheiden en zo'n vredig, lieflijke leven te leven, zodat anderen Jezus in u zullen zien. Voelt u niet dat u dat aan Hem verschuldigd bent? Laten we niet ondankbaar zijn, u mensen hier.

¹¹⁶ Gisteravond, toen ik wegging, stond er een kleine vrouw bij de deur. Ik hoop dat ze hier vanavond is. Toen ik erdoor ging, stond ze daar met een kleine baby. Het begon te huilen. Ze was geen Christen. Maar ze wilde niet dat de Boodschap werd gestoord, dus nam ze haar baby en glipte ermee naar buiten. Toen ik de deur uitging, zei ze: "O, wat zou ik graag het einde van die Boodschap hebben gehoord!" En ik . . .

¹¹⁷ Iets zei gewoon tegen mij: "Dit is door de voorzienig- . . . niet voorzienigheid. Dit is van God."

Ik zei: "Dame, bent u een Christen?"

¹¹⁸ Ze zei: "Nee, meneer. Ik hoop het ooit te worden." Lieflijk uitzierende kleine moeder, met een kleine baby in haar arm.

¹¹⁹ Ik zei: "Hij is hier. Stel het niet te lang uit." En daar bogen we onze hoofden, samen daar, en baden. En ik vroeg God om haar ziel te nemen.

¹²⁰ En aan het eind, toen ik klaar was met bidden, zei ze: "Amen." En ze begon de tranen uit haar ogen te vegen.

121 Waarom? Ze liet het zien. Toen ze de Boodschap wilde, ook al, als zij het niet kreeg, misschien had ze iemand hier om het te krijgen. Ze wilde dat iemand anders het kreeg.

122 En wat deed het? God gaf erom. Dus had Hij haar precies daar staan, precies de plaats om het te ontvangen. Dat is het. Hij geeft erom. Hij weet hoe Hij de dingen precies goed moet laten werken. Zijn we dankbaar genoeg?

123 Doet me denken aan een verhaal over iets dat gebeurde in een stad hier vlakbij. Enkele jaren geleden had een moeder haar meisje weggestuurd naar de universiteit. Haar naam was Mary. En dus, het meisje was een fijn meisje toen ze van huis ging. Ze had. . . Haar moeder had over een wasbord gewassen enzovoort om—om haar studie te betalen. En op een dag ging ze thuis op bezoek. En ze had zich daar vermengd met een gemengde groep mensen. En ze ging om met een ongelovig meisje dat erg werelds en goddeloos was.

124 En het is slecht als je je gaat afzonderen met dat soort mensen. Scheid je af van de dingen van de wereld. Kom eruit! Wees niet beter, proberen te doen alsof je beter bent; maar ontsier uw klederen niet met de zonde. “Heb geen deel aan de zonden van anderen.” Als u een woord van bemoediging tot mensen wilt spreken, prima. Maar wentel je niet met het varken! Blijf ervan weg. Juist.

125 En ze was in de goot beland met dit meisje. En toen ze thuiskwam, stopte de trein ervoor. En het meisje, dat bij het raam zat, keek naar buiten.

126 En daar zat een oude vrouw daarbuiten, met littekens over haar hele gezicht, haar nek helemaal ingetrokken, haar kleine handen knokig, zo, keek toe met alles wat in haar hart was, wachtte op iemand om uit de trein stappen.

127 En dit meisje bij Mary, ze zei: “Mary, kijk eens naar die oude sjofel uitziende vrouw!” Zei: “Ziet ze er niet vreselijk uit?” En dat was Mary’s moeder.

128 En Mary, vanwege het gevoel van haar vriendin, ze zei: “Ja. Heel erg!”

129 En toen ze uit de trein stapten, Mary vast in dat tafereel, haar moeder kwam aangelopen en zei: “O, lieverd, ik ben zo blij je te zien!”

130 En Mary draaide haar rug naar haar moeder. En ze zei: “Ik ken je niet,” en begon weg te lopen.

131 En daar stond toevallig een conducteur, en hij sprong op deze kist en hij zei: “Wacht eens even!” En hij trok de aandacht van iedereen in de buurt. Hij zei: “Jij kind van ellende! Hoe kon je je eigen moeder de rug toekeren vanwege die kleine flip die bij je is? Schaam je je niet, Mary?”

132 Zei: “Ik ken toevallig het geval. Luister eens hier, jonge vrouw,” naar het andere meisje dat de opmerking erover had gemaakt. Zei: “Dat is haar moeder. En Mary zal nooit de dag meemaken dat ze half zo mooi was als haar moeder. Ik kende haar toen ze jong was.” En zei: “Ze was gelukkig getrouwd. En ze had deze kleine baby, Mary. En ze was boven, en ze had de ramen open zodat de—de bries. . . En de kleine wieg daarboven.” En zei: “Ze ging naar beneden en was haar was aan het doen, hing ze op in de achtertuin. En het huis vloog in brand. En voor ze het wist, stond het huis in lichterlaaie, de burens aan het rennen. En toen Mary’s moeder eraan kwam, zei ze, ze zei: ‘Mijn baby! Mijn baby, ze is boven!’ En de brandweermannen zeiden: ‘Het huis is uit de hand gelopen. Het is onmogelijk om er nu bij te komen.’ Maar wat deed ze? Ze griste haar schortje van zich af, dat nat was van het waswater, en wikkelde het om haar gezicht, en rende door die vlammen. En de politieagenten probeerden haar tegen te houden. Ze rende heel snel de trap op. Waarom? Haar lieve baby lag daar. En ze pakte de baby, en ze dacht: ‘Als het natte kledingstuk mij beschermde. Maar nu, als ik de baby weer mee terugneem, zal het haar in stukken snijden, die vlammen.’ Dus wikkelde ze de baby in haar eigen natte kledingstuk, hield het in haar boezem, en rende door de vlammen heen. En ze scheurden het vlees van haar gezicht af.”

133 Zei: “Dat is de reden dat ze lelijk is. Zij is lelijk zodat jij mooi zou mogen zijn. En bedoel je dat jij je rug zou keren naar je moeder die zo’n offer bracht?” In schaamte boog ze haar hoofd.

134 Ik denk dat wij zo zouden moeten zijn. Dit Evangelie, deze Trooster die we hebben, deze Heilige Geest, wat de wereld “fanatisme” noemt, waar de mensen van willen zeggen dat ze “heilige-rollers” zijn, schaamt u zich? Schaamt u zich voor het offer dat Jezus daar aan het kruis bracht, zodat wij deze troost zouden mogen hebben? Zou u het ruilen voor de troost van de wereld, een populariteit bij een buurman? God verhoede het!

135 Mogen wij onze zorgen op Hem werpen, want Hij zorgt voor ons! Mogen wij Hem liefhebben en koesteren met alles wat in ons is!

136 En o, zoals de discipelen terugkeerden, verblijd, omdat ze waardig werden bevonden om de smaad van Zijn Naam te dragen, zo voel ik mij vanavond. Het maakt mij niets uit, u kunt zeggen dat ik “buiten zinnen” ben, u kunt me “heilige-roller” noemen. En mijn Baptistengemeente vertelde me dat ik m’n verstand zou verliezen of dat ik een heilige-roller zou worden.

137 Mijn vader en moeder stuurden me hun huis uit, met niets anders dan een papieren zak onder mijn arm met wat kleren eronder; een klein hemdje en wat ondergoed, en een paar sokken, is alles wat ik had. En mijn eigen mensen zeiden: “Je kunt dat spul hier niet rondbrengen en ons kind blijven.” En ik ging naar

New Albany, niet wetende waar ik heen moest, met geen plaats om mijn hoofd te leggen.

138 Maar, broeder! En de duivel kwam tot me in dat uur in het sterven van mijn kind. Vele malen ben ik ertoe gekomen, maar ik weet waar er verlossing ligt! Ik kon het niet ontkennen! Al zou het mij ombrengen, kan ik het niet ontkennen. Ik ben overgegaan van de dood naar het Leven, door de genade van God. Mijn zorgen zijn allemaal op Hem geworpen, want Hij zorgt voor mij. En Hij zorgt voor u.

Laten we nu ons hoofd even buigen.

139 En ik vraag me af, als u nog nooit al uw zorgen op Hem hebt geworpen; u hebt er misschien een paar geworpen, maar u bent gewoon een beetje bang om ze allemaal te werpen. Zoals de grensgelovige, zoals in Hebreeën 10. Er stond, in Hebreeën het 6e hoofdstuk stond:

...aangezien wij voor onszelf de Zoon van God opnieuw kruisigen...

...en het bloed van het verbond, waardoor wij geheiligd zijn, onrein geacht hebben, en de werken van...genade gesmaad hebben?

140 Hebreeën 10 zei:

...als wij opzettelijk zondigen nadat wij de kennis van de waarheid ontvangen hebben, blijft er geen offer voor de zonden meer over,

maar...een verschrikkelijke uitzicht naar het oordeel en het verzegend vuur...

Want wij weten...

Het is vreselijk, te vallen in de handen van de levende God.

Terwijl er genade is, genade bij de Fontein, plaats bij de Fontein!

141 Dat Schriftgedeelte, terwijl u bidt, ik wil het u vertellen. Waar slaat dat Schriftgedeelte op: "Eens verlicht, nooit tot de volle kennis te kunnen komen"? Zoals de grensgelovige, zoals in Genesis 14, of toen de-toen de...In Exodus, waar de Israëlieten tot het beloofde land kwamen, zelfs de druiven uit het beloofde land geproefd hadden; maar terugkwamen met een laf, bang: "We kunnen niet oversteken, de tegenstand is te groot." Grensgelovigen, mensen die naar de kerk komen en, o, zeggen "dat het geweldig is," maar er nooit hun hand insteken. Nooit bereid zijn om neer te vallen bij een altaar en te zeggen: "God, vervul mij met de Geest, en laat mij één van Uw kinderen worden." Op de grens! Dat willen we niet.

142 Laten we een echte Christen zijn. Laat deze kerk in vuur en vlam staan, altijd bidstonden, bijeenkomsten door de stad,

overal; werkers, die het niet verteld hoeven te worden, maar gewillig de hele tijd te werken voor het Koninkrijk van God. En laat andere kerken die hier vertegenwoordigd zijn, mogen de leden daarvan terugkeren naar hun kerk, met die ervaring. Werp onze zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u. Hij is de Trooster.

¹⁴³ Als er zo iemand is vanavond, die eerlijk voor God belijdt dat u die vrede niet hebt, dat u elke zorg op Hem kunt werpen, maar u wilt het; u hebt het geprobeerd, u hebt ermee gestruikeld, maar u bent nooit tot een plaats gekomen waar u echt uzelf helemaal aan Hem kunt overgeven, en u zou het graag willen, zou u dan zeggen: “Gedenk mij in gebed, Broeder Branham, terwijl ik mijn handen opsteek”? Wilt u uw handen nu opsteken en zeggen: “Gedenk mij, Broeder Branham, in gebed.” God zegen u, dame. God zegen u, zuster. Zegene u, en u, en u hier. Ja. En daar achterin, God zegen u. Hij ziet uw handen omhoog gaan. De Heer zegene u, dame. God zegene u hier vooraan, zuster. En God zegene u daar achterin, mijn broeder. Hij zorgt voor u. We zongen vroeger een klein liedje:

Hij zorgt voor u,
Hij zorgt voor u;
In zonneshijn of schaduw,
Hij zorgt voor u.

¹⁴⁴ Weet u het nog, Arizona, mijn eerste reis hierheen, en u zong “vaarwel” voor mij met dat lied, een klein Spaans koor hier van Broeder Garcia’s kerk; toen we samenkwamen, ginds in Californië, toen ik langs de rij liep, huilend, en naar elkaar zwaaiend. Velen zijn papa’s en mama’s, en velen van hen zijn ginds voorbij het gordijn gegaan, vanavond. Maar Hij zorgt nog steeds voor u. Hij zal voor u blijven zorgen. Wanneer er niets anders is dat erom kan geven, zal Hij erom geven. Houdt u nu van Hem en wilt u . . . U wilt dat Hij voor u zorgt, en u wilt voor Hem zorgen. Steek uw hand op, zeg: “Gedenk mij in gebed, Broeder Branham. Ik heb vanavond een behoefte en ben niet in staat die op het altaar te leggen. Tenzij . . .”

¹⁴⁵ En loop gewoon weg, werp het op de Heer, en zeg: “Heer, ik ben—ik ben een roker.” God zegene u, broeder. “Ik ben een drinker. Ik ben—ik ben een leugenaar. Ik kan gewoon niet stoppen met moppen, schuine moppen vertellen. Ik kan gewoon niet stoppen met het nemen van een drankje, een gezelligheidsdrankje, ik ga met een groep mee. Ik—ik wil—ik wil weg van dat alles. Ik—ik—ik ben iemand die altijd naar slechte dingen kijkt, de straten zijn vol met—van onreine vrouwen en mannen. En—en ik—ik wil—ik wil daar weg van. Wilt U, o God, laat mij in staat zijn om al mijn zorgen vanavond op U te werpen?”

¹⁴⁶ Wilt u uw hand opsteken, zeg: “Bid voor mij, Broeder Branham. Ik geef hier nu alles over en leg het op het altaar, en ik

werp al mijn zorgen op Hem”? Zou er nog iemand zijn, voordat we bidden?

147 God zegene deze jonge man die hier zit, met zijn hand omhoog, de kleine makker met de rode trui aan. “Een klein kind zal hen leiden,” waarlijk, de Schrift is juist.

148 Zou er nog iemand zijn, ergens, en steek gewoon uw hand op en zeg: “Bid voor mij”? God zegene je, de jonge Spaanse jongen die hier zit. Nog iemand? God zegene u daar, mevrouw, ik zie uw hand. Daar, meneer, ik zie de uwe. En de jonge Spaanse man daar. En deze dame die hier zit. Ik zie. God ziet uw hand, Hij kent uw emoties. Zegene u, zuster. God zegen u, broeder. Dat is goed. Nog iemand, die zou zeggen: “Gedenk mij, Broeder Branham”? God zegene je daar, jongen. God zegene u, zuster. En jij, het kleine meisje dat hier zit. Helemaal daarachter zie ik uw hand, die grote sterke man met zijn hand in de lucht. God zegene u, die hier zit, jonge man, net in de bloei van zijn leven, die hier zit met zijn hoofd gebogen.

149 O, wat een moment! Beslissingen worden genomen: “Kan ik al mijn zorgen op Hem werpen?” Mag vreemd lijken. God zegene dit bejaarde echtpaar hier. “Ik zal mijn zorgen op Hem werpen.” Ja, geef gewoon alles over. Ik . . . [Leeg gedeelte op de band—Red.] “Hier is al mijn zorgen, op U. Ik geloof.” God zegene u, de jonge dame daar, het Spaanse meisje. Die jonge man. Die jonge dame. Ja. God zegene u. Dat is goed. Nog een, net voor het gebed nu? Denk eraan, u maakt uw . . .

150 Zegen deze kleine jongen. Zegen deze jonge vrouw hier. O! (En u in gebed, ik wil gewoon iets zeggen.) Een van de liefste kleine gezichten! Als er een morgen is, zit daar een prediker naar me te kijken, van ongeveer vier jaar oud.

151 Onthoud nu, de geest van onderscheiding, ik heb het de afgelopen een of twee avonden hier in de kerk niet gegeven. Ik wil eerst iets anders hebben. Er zitten hier mensen met getuigenissen in hun hart (ik weet het), die jaren geleden genezen werden en al deze dingen. Maar ik wil het belangrijkste voorop stellen. Laten we onze zielen zo krijgen dat we gewoon op God kunnen vertrouwen en alles op het altaar leggen, zeggen: “Here God, hier ben ik.”

Maar dat Uw Bloed voor mij vergoten werd,
En dat Gij mij noodt tot U te komen,
O Lam van God, ik kom! Ik kom!

152 [Broeder Branham begint *Zoals ik ben* te neuriën—Red.] Ik vraag me nu af . . . omdat velen hun handen hebben opgestoken.

153 Er is iets aan een kerk dat lieflijk is. Het is waar de heiligen samenkomen, keer op keer, om te bidden, waar de bediening over het podium wordt gepredikt. Er is iets lieflijks aan een kerk. De wereld is vandaag zo bevolkt dat het een beetje moeilijk is om een campagne in een kerk te houden, mensen staan, krap.

154 En mijn dierbare broeder en zuster, ongeveer twaalf jaar geleden kwam ik naar jullie toe, als een jonge man die in de bediening begon. Velen van jullie zijn er nog steeds. Ik zie dat mevrouw Waldrop hier is. Zij werd daar binnengedragen, dood, op een brancard, met kanker in het hart; dat was jaren geleden. En de Heilige Geest bracht haar weer terug tot leven. Haar dokters gaven hun getuigenis en hebben het dossier ervan. Anderen zitten hier die . . . Het is bewezen, vrienden, dat Hij van u houdt.

155 Wilt u hier vanavond nu naar voren komen? U die uw hand opstak, iets hebt dat u op de Heer wilt werpen, uw zorg, wilt u hier komen en mij gewoon met u laten bidden? Kom, ga staan. U die Christus niet als uw Redder kent. Of als u Hem wel kent en u wat gewoontes hebt waar u maar niet vanaf kunt komt, of iets, wilt u hier komen? Schaamt u zich nu niet. U zegt: "Ik heb mijn hand opgestoken, Broeder Branham." Dan zou u zeker hierheen komen en zeggen: "Ik belijd openlijk dat ik Christus nodig heb. Ik wil hier komen staan."

156 Hij zei: "Als u zich voor Mij schaamt, voor de mensen, zal Ik mij voor u schamen voor Mijn Vader, en de heilige Engelen. Maar als u Mij voor de mensen zult belijden, die zal Ik belijden voor Mijn Vader en de heilige engelen."

157 Zou u nu naar voren willen komen lopen? Kom om hier te staan.

158 Er komt een jonge vrouw aan, misschien een . . . ik veronderstel een Chinese vrouw, die nu naar voren komt om openlijk te belijden dat zij Christus nodig heeft. God zegene u, zuster. Daar. Ik kom zo bij u.

159 Zouden er nu nog meer komen terwijl we zingen? God zegene u, meneer.

Zachtkens en teder . . .

160 Als u nu uw zorgen op Hem wilt werpen, kom, werp uzelf hier op Zijn altaar.

Roepend om u . . .

161 Ga gewoon staan, kom hier naar voren. We willen hier staan en met u bidden, u de handen opleggen.

Zie bij de poorten wacht Hij en kijkt Hij,
Kijkt uit naar . . .

162 Waar kijkt Hij naar uit? Kijkt of u dat echt meende of niet. Komaan nu, komaan. Meende u het? Zeker wel.

Kom thuis, kom, kom . . .

God zegen u. God zegen u, jonge man daar.

Gij die vermoed zijt, kom thuis;
Dringend, (God!) teder, is Jezus . . .

163 Hebt u vanavond een zorg waar u niet vanaf kunt komen, wilt u die op de Heer werpen? Kom naar voren.

O zondaar, kom thuis!
 Kom thuis, kom thuis,
 Gij die vermoeid zijt, kom thuis;

164 [Broeder Branham verlaat de preekstoel en bidt met de mensen bij het altaar terwijl een andere broeder *Zachtkens en teder* verder zingt met de gemeente en tot hen spreekt—Red.]
 ...?...

Hoewel wij . . .

165 Komt u nu maar hier rondom, kniel hier rondom voor gebed. U die niet tevreden bent, de plaats waar u maar staat, komt u niet? Komaan.

. . . voor u en voor mij.

Kom thuis,
 God zegen u, jonge man. God zegen u, broeder.

. . . thuis,
 Gij die vermoeid zijt, kom thuis;

166 [Broeder Branham verlaat opnieuw de preekstoel en bidt met de mensen bij het altaar terwijl een andere broeder *Zachtkens en Teder* verder zingt met de gemeente en tot hen spreekt—Red.]
 ...?...

Kom thuis . . .

167 Is er iemand hier die de Heilige Geest niet heeft, nooit vervuld is geweest met de Geest van God, u bent er niet zeker van hoe u er voorstaat? Steek uw hand op, zeg: "Ik heb de Heilige Geest niet ontvangen, Broeder Branham." Hebt u de Heilige Geest ontvangen sinds u geloofd hebt? Zo niet, steek dan uw hand op. Zou u nu hier willen komen knielen en ons voor u laten bidden, de Heilige Geest te ontvangen? Komaan nu, terwijl wij zingen.

Kom thuis . . . kom thuis,
 Gij die vermoeid zijt, kom thuis;
 Dringend, teder, is Jezus roepend,
 Roepend, o zondaar, kom thuis!

Waarom zouden we op ons laten wachten als
 Jezus . . .

168 Komt u nu niet, nu terwijl Jezus roept? Misschien is het wel uw laatste oproep. We weten het niet. Misschien niet; maar misschien ook wel. Komt u niet? Neem er geen risico mee. Als u niet zeker bent, kom dan nu. Komt u?

. . . wachten en niet acht slaan op Zijn genade,
 Genade voor u en voor mij?

Kom thuis,
 God zegen u, broeder, zuster.

. . . thuis,
Gij die vermoeid zijt,

¹⁶⁹ U zult het vanaf hier moeten overnemen, broeder. God zegen u.

[De broeder zegt: “God zegen u, Broeder Branham. Dank u dat u me vroeg om mee te werken.”—Red.]

HIJ ZORGT VOOR U DUT60-0301
(He Careth For You)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels op dinsdagavond 1 maart 1960 bij de First Assembly Of God in Phoenix, Arizona, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org